

Het Boek Daniël - Nummer Honderddrie

Het ontsluiten van profetie: begrip van de drievoudige toepassing van profetische kaders

Jeff Pippenger
2024-02-29

Wij hebben drievoudige toepassingen van profetie overwogen. Wij doen dit met het doel aan te tonen dat, toen de Heer de laatste zes verzen van Daniël elf ontsloot bij de ineenstorting van de Sovjet-Unie in de „tijd van het einde” in 1989, er een „toename van kennis” werd voortgebracht die bestemd was om die generatie van Gods volk te beproeven.

En hij zei: Ga heen, Daniël, want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd worden en wit gemaakt en beproefd; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en niemand van de goddelozen zal het verstaan, maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 12:9, 10.

Telkens wanneer een waarheid door de Leeuw uit de stam van Juda wordt ontzegeld, werkt Satan om de boodschap te weerstaan. De weerstand die werd geboden tegen de waarheden die in die laatste verzen van Daniël elf werden geopenbaard, dwong tot een diepere studie van de waarheden die met de verzen verbonden zijn, opdat een geheiligde verdediging tegen de dwalingen die werden voorgesteld om de geopenbaarde waarheden te ondermijnen, stand zou houden. Een van de beginselen die te midden van dat debat aan het licht werd gebracht, was de drievoudige toepassing van profetie. Aanvankelijk werd dit onderkend in verband met de noodzaak om juist te zijn over wat „het dagelijks” in het boek Daniël voorstelde (het heidendom), en over de juiste geschiedenis die verbonden is met het „wegnemen van het dagelijks” (508 n.Chr.).

De erkenning van drie verwoestende machten als het raamwerk van de profetie, parallel aan het milleritische raamwerk van de profetie waarin de eerste twee verwoestende machten werden onderscheiden, en de milleritische identificatie van „het dagelijkse” als het heidendom, verschafte een geschiedenis die in overeenstemming was met de laatste zes verzen van Daniël elf, zoals zuster White had gezegd dat zij moest zijn. Zo bracht het verzet tegen de ontzegelde kennis ten tijde van het einde in 1989 groter licht voort, doordat de kennis vermeerderd werd, en het stelde tevens specifieke regels vast voor de beweging van de derde engel, die parallel liepen met de ontwikkeling van bepaalde profetische regels die door William Miller waren samengebracht en toegepast in de beweging van de eerste engel.

Wij hebben de drievoudige toepassing van de drie Romes, de drie vallen van Babylon en de drie Elia's beschouwd, en richten ons nu op de drie boodschappers die de weg bereiden voor de Boodschapper van het Verbond. Wij hebben een nauwe overlapping en parallel vastgesteld tussen de drie Romes en de drie vallen van Babylon, alsook een nauwe parallel met de drie Elia's en de drie boodschappers die de weg bereiden. In de laatste dagen vertegenwoordigen William Miller en Future for America beiden de derde Elia en tevens de derde boodschapper die de weg bereidt.

Jezus illustreert altijd het einde van een zaak met het begin van een zaak, en de beweging van de eerste engel loopt parallel met de beweging van de derde engel.

‘God heeft aan de boodschappen van Openbaring 14 hun plaats gegeven in de lijn der profetie, en hun werk mag niet ophouden tot aan het einde van de geschiedenis van deze aarde. De boodschappen van de eerste en de tweede engel zijn nog steeds waarheid voor deze tijd en moeten parallel lopen met deze boodschap die volgt. De derde engel verkondigt zijn waarschuwing met luider stem. “Hierna,” zei Johannes, “zag ik een andere engel neerdalen uit de hemel, met grote macht, en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid.” In deze verlichting is het licht van alle drie de boodschappen verenigd.’ *The 1888 Materials*, 803, 804.

De beweging van de eerste en de tweede engel werd geleid door William Miller. Zuster White duidt Miller aan als de „uitverkoren boodschapper”.

„William Miller bracht Satans koninkrijk in beroering, en de aartsvijand trachtte niet alleen de uitwerking van de boodschap teniet te doen, maar ook de boodschapper zelf te vernietigen.” *Spirit of Prophecy*, deel 4, 219.

Zij stelt tevens vast dat Miller door zowel Elia als Johannes de Doper was getypeerd.

“Duizenden werden ertoe gebracht de door William Miller verkondigde waarheid te aanvaarden, en dienstknechten van God werden verwekt in de geest en kracht van Elia om de boodschap te verkondigen. Gelijk Johannes, de voorloper van Jezus, voelden zij die deze plechtige boodschap predikten zich gedrongen de bijl aan de wortel van de boom te leggen en de mensen op te roepen vruchten voort te brengen die de bekering waardig zijn.” *Early Writings*, 233.

Johannes de Doper, die volgens Jezus de tweede Elia was, was ook de eerste boodschapper die de weg moest bereiden voor de Boodschapper van het Verbond. Daarom is het duidelijk dat de beweging van de derde engel een “uitverkoren boodschapper” zal hebben. Die boodschapper zal vooraf uitgebeeld zijn door Elia, Johannes de Doper en William Miller. Samen met Miller vertegenwoordigen de twee uitverkoren boodschappers het begin en het einde van de beweging van de drie engelen van Openbaring veertien, en daarmee vertegenwoordigen zij tezamen zowel de derde Elia alsook de derde boodschapper die de weg moet bereiden voor de Boodschapper van het Verbond.

De boodschap van zowel de aan het begin als aan het einde uitverkoren boodschapper verwerpen, is de dood, en de boodschap van Future for America is gebaseerd op de profetische toepassing van „regel op regel”, hetgeen de methodologie van de late regen is. Door de toepassing van „regel op regel” wordt vastgesteld dat de Milleritische beweging een voorafschaduwing was van de beweging van Future for America. Een wegmerk in de Milleritische geschiedenis is William Miller, de „uitverkoren boodschapper”. Dat wegmerk verwerpen, is de boodschap verwerpen; aldus wordt door het begin en het einde van het adventisme vastgesteld dat een verwerping van de boodschapper ook een verwerping van de boodschap is, want de boodschap wijst een uitverkoren boodschapper aan. Daarom is het verwerpen van de boodschap het verwerpen van de boodschapper en vice versa. Zonder een danser is er geen dans.

„Mijn aandacht werd teruggevoerd naar de verkondiging van de eerste komst van Christus. Johannes werd gezonden in de geest en kracht van Elia om de weg voor Jezus te bereiden. Degenen die het getuigenis van Johannes verwierpen, werden niet gebaat door de leringen van Jezus. Hun verzet tegen de boodschap die Zijn komst voorzegde, bracht hen in een positie waarin zij het krachtigste bewijs dat Hij de Messias was, niet gemakkelijk konden aanvaarden. Satan dreef hen die de boodschap van Johannes verwierpen ertoe nog verder te gaan, Christus te verwerpen en te kruisigen. Door dit te doen plaatsten zij zichzelf daar waar zij de zegen op de dag van Pinksteren niet konden ontvangen, welke hun de weg naar het hemelse heiligdom zou hebben geleerd. Het scheuren van het voorhangsel van de tempel toonde aan dat de Joodse offers en verordeningen niet langer zouden worden aangenomen. Het grote Offer was gebracht en was aanvaard, en de Heilige Geest, Die neerdaalde op de dag van Pinksteren, richtte de gedachten van de discipelen van het aardse heiligdom op het hemelse, waar Jezus met Zijn eigen bloed was binnengegaan om over Zijn discipelen de weldaden van Zijn verzoening uit te storten. Maar de Joden werden in volslagen duisternis achtergelaten. Zij verloren al het licht dat zij over het verlossingsplan hadden kunnen hebben en vertrouwden nog steeds op hun nutteloze slachtoffers en offergaven. Het hemelse heiligdom had de plaats van het aardse ingenomen, en toch hadden zij geen kennis van deze verandering. Daarom konden zij geen baat vinden bij de bemiddeling van Christus in het heilige.”

“Velen zien met afschuw op de handelwijze van de Joden in het verwerpen en kruisigen van Christus; en wanneer zij de geschiedenis van Zijn schandelijke mishandeling lezen, menen zij dat zij Hem liefhebben en Hem niet zouden hebben verloochend zoals Petrus deed, noch Hem gekruisigd zouden hebben zoals de Joden deden. Maar God, die de harten van allen leest, heeft die liefde tot Jezus, die zij beweerden te gevoelen, op de proef gesteld. Heel de hemel zag met de diepste belangstelling toe op de ontvangst van de boodschap van de eerste engel. Maar velen die beweerden Jezus lief te hebben, en die tranen vergoten wanneer zij het verhaal van het kruis lazen, bespotten het goede nieuws van Zijn komst. In plaats van de boodschap met blijdschap aan te nemen, verklaarden zij haar tot een misleiding. Zij haatten hen die Zijn verschijning liefhadden en sloten hen uit de kerken. Degenen die de eerste boodschap verwierpen, konden door de tweede niet worden gebaat; evenmin hadden zij baat bij de middernachtsroep, die hen moest voorbereiden om door het geloof met Jezus het allerheiligste van het hemelse heiligdom binnen te gaan. En door de twee voorgaande boodschappen te verwerpen, hebben zij hun verstand zó verduisterd dat zij geen licht kunnen zien in de boodschap van de derde engel, die de weg wijst naar het allerheiligste. Ik zag dat, zoals de Joden Jezus kruisigden, de naamchristelijke kerken deze boodschappen hadden gekruisigd, en daarom hebben zij geen kennis van de weg naar het allerheiligste, en kunnen zij niet worden gebaat door de voorspraak van Jezus daar. Zoals de Joden, die hun nutteloze offers brachten, zenden zij hun nutteloze gebeden op naar het vertrek dat Jezus heeft verlaten; en Satan, ingenomen met de misleiding, neemt een godsdienstig karakter aan en leidt de gedachten van deze belijdende christenen tot zichzelf, terwijl hij met zijn macht, zijn tekenen en leugenachtige wonderen werkt om hen in zijn strik vast te houden.” Early Writings, 259–261.

Zij „die het getuigenis van Johannes verwierpen, werden niet gebaat door de leringen van Jezus”, en zij „die de eerste boodschap verwierpen, konden niet gebaat worden door de tweede; evenmin

werden zij gebaat door de middernachtsroep.” De bediening van Johannes ging vooraf aan de doop van Christus, die kort daarna de tempel reinigde aan het begin van Zijn bediening. De bediening van Miller bereidde voor op het zuiveren door Christus van de zonen van Levi toen Hij plotseling kwam op 22 oktober 1844. In elk van deze twee getuigen geldt dat de verwerping van de boodschapper die de weg bereidt, gelijkstaat aan de dood.

De loutering en reiniging die door Christus tot stand werden gebracht in Zijn werk als de Boodschapper van het Verbond, hadden ten doel een volk op te richten om het werk te volbrengen van het dragen van de boodschap van verlossing naar de wereld. Het werk wordt volbracht voorafgaand aan de tijdsperiode die voorstelt wanneer het uitvoerende oordeel aanvangt. De verwoesting van Jeruzalem in de geschiedenis van de discipelen vertegenwoordigt het uitvoerende oordeel, en het adventisme keerde zich af van zijn verantwoordelijkheid om dat werk te volbrengen, maar de Heer had getracht hen bijeen te vergaderen. Hij had Zijn volk ertoe geleid de kaart van 1850 te publiceren als de grafische voorstelling van de boodschap die zij naar de wereld hadden kunnen dragen.

„Het was niet de wil van God dat Israël veertig jaar in de woestijn zou omzwerven; Hij verlangde hen rechtstreeks naar het land Kanaän te leiden en hen daar te vestigen als een heilig, gelukkig volk. Maar ‘zij konden niet ingaan vanwege hun ongelof’. Hebreëen 3:19. Vanwege hun afval en afvalligheid kwamen zij om in de woestijn, en anderen werden verwekt om het Beloofde Land binnen te gaan. Op gelijke wijze was het niet de wil van God dat de komst van Christus zo lang zou worden uitgesteld en dat Zijn volk zovele jaren in deze wereld van zonde en smart zou blijven. Maar ongelof scheidde hen van God. Daar zij weigerden het werk te doen dat Hij hun had opgedragen, werden anderen verwekt om de boodschap te verkondigen. Uit barmhartigheid jegens de wereld stelt Jezus Zijn komst uit, opdat zondaars gelegenheid zouden hebben de waarschuwing te horen en in Hem een toevlucht te vinden voordat de toorn van God zal worden uitgestort.” The Great Controversy, 458.

Indien het adventisme slechts aan hun geloof had vastgehouden, „zou hun werk voltooid zijn geweest.”

“Indien adventisten na de grote teleurstelling in 1844 aan hun geloof hadden vastgehouden en eensgezind de zich ontvouwende voorzienigheid van God waren gevolgd, de boodschap van de derde engel hadden aangenomen en haar in de kracht van de Heilige Geest aan de wereld hadden verkondigd, zouden zij het heil van God hebben gezien; de Heere zou krachtig met hun inspanningen hebben meegewerkt, het werk zou voltooid zijn geweest, en Christus zou reeds gekomen zijn om Zijn volk tot hun beloning tot Zich te nemen. Maar in de periode van twijfel en onzekerheid die op de teleurstelling volgde, gaven velen van de adventgelovigen hun geloof op.... Daardoor werd het werk belemmerd en werd de wereld in duisternis gelaten. Indien het gehele adventistische lichaam zich had verenigd op de geboden van God en het geloof van Jezus, hoe geheel anders zou onze geschiedenis zijn geweest!” Evangelism, 695.

In het voorjaar van 1844 zuiverde de Boodschapper van het Verbond de beweging der Millerieten, en bracht vervolgens in het najaar de boodschap van de derde engel. Miller, zijn boodschap en de beweging die hij vertegenwoordigde, hadden de gelijkenis van de tien maagden vervuld. Op de

kampbijeekkomst te Exeter, NH, kwam de boodschap van de Middernachtsroep, en in twee korte maanden werd aangetoond welke van de maagden de olie hadden. De twee klassen werden geopenbaard, en de derde engel verscheen met een boodschap in zijn hand die gegeten moest worden, maar de wijze maagden “gaven hun geloof prijs” in “de tijd van twijfel en onzekerheid.”

De „periode van twijfel en onzekerheid” was bij Zijn dood door de discipelen uitgebeeld, maar op de derde dag begon Hij aan Zijn discipelen de boodschap van Zijn opstanding te openbaren, en zij „gaven hun geloof” niet op. De periode van twijfel en onzekerheid voor de wijze maagden van de beweging van de boodschappen van de eerste en de tweede engel duurde ongeveer drie jaar voort; op dat moment openbaarde de Heer aan zuster White dat Hij Zijn hand had uitgestrekt om het overblijfsel van Zijn volk opnieuw te vergaderen. Hij leidde Zijn volk ertoe hun uitgeverswerk te beginnen en de tweede tafel van Habakuk voort te brengen, maar „vele adventsgelovigen gaven hun geloof op.... Zo werd het werk belemmerd, en werd de wereld in duisternis gelaten.”

In 1849 werd William Miller, de uitverkoren boodschapper van de boodschap van de eerste en tweede engel, ter ruste gelegd. Indien de wijze maagden van 22 oktober 1844 „aan hun geloof hadden vastgehouden en eensgezind waren voortgegaan in de zich openbarende voorzienigheid van God,” zou de Heere een andere boodschapper hebben doen opstaan in de geest en kracht van Elia. In plaats daarvan werd „de komst van Christus” „vertraagd en zou Zijn volk” „evenzo” als het oude Israël „vele jaren in deze wereld van zonde en droefheid” „verblijven.”

Honderdzesentwintig jaar na de opstand van 1863 verwekte de Heer de uitverkoren boodschapper van de derde engel. Zijn werk bestond enerzijds in de weg te bereiden opdat de Bode van het Verbond plotseling tot Zijn tempel zou komen en in een verbondsverhouding zou treden met de honderd vierenveertigduizend, gedurende de slottonelen van het onderzoekend oordeel, maar anderzijds ook een boodschap te brengen die de drievoudige verbintenis van Achab, Izebel en haar profeten confronteert in de periode van het uitvoerend oordeel, dat aanvangt bij de spoedig komende zondagwet.

De derde boodschapper die de weg bereidt, vertegenwoordigt een werk, een boodschap, een boodschapper en een beweging tijdens de slottaferelen van het Onderzoekend Oordeel. De derde Elia vertegenwoordigt een werk, een boodschap, een boodschapper en een beweging tijdens de slottaferelen van het Uitvoerend Oordeel. De boodschap van de boodschapper die de weg bereidt, en de boodschap van Elia, is de boodschap van de derde van de drie Weeën van Openbaring hoofdstukken acht tot en met elf.

In de geschiedenis die wordt voorgesteld door de boodschapper die de weg bereidt, vertegenwoordigt de boodschap van het derde Wee de Bazuin die het Laodiceïsche Adventisme oproept om “van Mij te kopen goud, beproefd in het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij bekleed moogt zijn en de schande uwer naaktheid niet openbaar worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt.” Het is de boodschap van Gods liefde die Gods volk hun overtredingen toont, want “allen die” Hij liefheeft, “bestraft en kastijdt” Hij. Het is de boodschap van Christus’ gerechtigheid die de mensen oproept Zijn karakter te aanvaarden, dat wordt geopenbaard in de tijdsperiode waarin de Boodschapper van het Verbond het werk volbrengt

van de reiniging van de tempel der ziel, en daarom roept Hij hen die Hij liefheeft op om Zijn karakter te openbaren en dan “wees dan ijverig, en bekeer u”, want Hij is “aan de” bedelings-“deur”, die het einde van de genadetijd vertegenwoordigt, waar Hij het Laodiceïsche Adventisme “uit” Zijn “mond zal spuwen.” Die bedelings-“deur” is de deur die Hij “opent, en niemand sluit; en sluit, en niemand opent.”

Er is een schijnbare tegenspraak die wordt opgelost door de toepassing van „regel op regel”, maar velen zullen die schijnbare tegenspraak wellicht niet eens herkennen. Wanneer zij is opgelost, verschaft zij meer helderheid omtrent de overgang van het Onderzoekend naar het Uitvoerend Oordeel, die plaatsvindt bij de spoedig komende zondagswet. Zij wordt opgelost door te aanvaarden dat Pinksteren een voorafbeelding is van de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten. Om onze beschouwing van de derde boodschapper die als symbool in het Onderzoekend Oordeel de weg bereidt, in tegenstelling tot de derde Elia die een symbool is van het Uitvoerend Oordeel, af te ronden, zullen wij deze schijnbare tegenspraak behandelen.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„De engel die zich verenigt in de verkondiging van de boodschap van de derde engel, zal de gehele aarde verlichten met zijn heerlijkheid. Hier wordt een werk van wereldwijde omvang en ongekende kracht voorzeggd. De adventbeweging van 1840–44 was een heerlijke openbaring van de kracht van God; de boodschap van de eerste engel werd naar iedere zendingspost in de wereld gebracht, en in sommige landen was er de grootste godsdienstige belangstelling die in enig land sinds de Reformatie van de zestiende eeuw is waargenomen; maar deze zullen worden overtroffen door de machtige beweging onder de laatste waarschuwing van de derde engel.

“Het werk zal gelijk zijn aan dat van de Pinksterdag. Zoals de ‘vroege regen’ werd gegeven, in de uitstorting van de Heilige Geest bij de opening van het evangelie, om het opkomen van het kostbare zaad teweeg te brengen, zo zal de ‘late regen’ bij de afsluiting ervan worden gegeven voor het rijpen van de oogst. ‘Dan zullen wij kennen, indien wij voortgaan den Heere te kennen: Zijn uitgang is bereid als de dageraad; en Hij zal tot ons komen als de regen, als de spade en vroege regen over de aarde.’ Hosea 6:3. ‘Weest dan blijde, gij kinderen van Sion, en verheugt u in den Heere, uw God; want Hij heeft u de vroege regen gegeven naar recht, en Hij zal u doen neerdalen regen, vroege regen en late regen.’ Joel 2:23. ‘En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees.’ ‘En het zal geschieden, dat een ieder die de Naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden.’ Acts 2:17, 21.”

“Het grote werk van het evangelie zal niet eindigen met een geringere openbaring van de kracht van God dan die welke het begin ervan kenmerkte. De profetieën die vervuld werden in de uitstorting van de vroege regen bij de aanvang van het evangelie, zullen opnieuw vervuld worden in de late regen bij de afsluiting ervan. Hier zijn ‘de tijden der verkwikking’ waarop de apostel Petrus vooruitzag toen hij zei: ‘Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgewist worden, wanneer de tijden der verkwikking zullen komen van het aangezicht des Heeren; en Hij Jezus zenden zal.’ Handelingen 3:19, 20.” The Great Controversy, 611.